

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce: **A. U.**, státní příslušnost Kyrgyzská republika, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2012 č.j. OAM-104/LE-BE02-P10-2011, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11.5.2012 č.j. OAM-104/LE-BE02-P10-2011 žalované Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona a rozhodl o tom, že podání žaloby nemá v souladu s ust. § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že žalovaný nerozhodl správně. Zdůraznil, že do České republiky přijel 1.2.2009. Od 2.2.2009 pobývá na území Evropské unie, které neopustil do dne podání žaloby. Do Kyrgyzstánu se nemůže vrátit, poněvadž trpí vážnými problémy

ohrožujícími přímo jeho život. Dne 4.7.2010 v Kyrgyzstánu nastaly změny v politickém systému, který se ještě zhoršil. V České republice pobýval 2x ve vyhošťovací vazbě, poprvé 180 dní, podruhé 150 dní, což pro něj představovalo velká muka. Příbuzní ho varovali, že jeho problémy trvají, chtěl by si zachránit svůj život, když je ve své vlasti pronásledován. V minulosti obdržel zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu dne 30.7.2009. Jeho žaloba byla zamítnuta 30.6.2010 a jeho zástupce podal odvolání a 25.7.2010 mu poradil odcestovat do Francie, avšak v té době „už Vrchní soud“ vynesl rozhodnutí o zamítnutí jeho žaloby. Dne 1.5.2011 jej vrátili z Francie a 16.5.2011 proto žádal o mezinárodní ochranu podruhé.

Žalovaný se k podané žalobě žalobce vyjádřil tak, že popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žaloba neobsahuje žádné konkrétní žalobní body prokazující nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na samotné vydané rozhodnutí, když postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce uvedl shodné skutečnosti s předcházejícím azylovým řízením. Na základě toho žalovaný zastavil řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve vztahu k ust. § 10a písm. e) téhož zákona. Otázka vycestování žalobce byla posouzena v předešlém řízení a vzhledem k tomu, že neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění v průběhu stávajícího řízení, neměl žalovaný povinnost toto znovu zkoumat. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2012 č.j. OAM-104/LE-BE02-P10-2011, jakož i z připojeného správního spisu žalovaného a poté žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce opakoval v průběhu správního řízení shodné skutečnosti s předcházejícím azylovým řízením.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 16.5.2011 podal opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Sdělil, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky a vyznává Islám. Pracoval pro politickou stranu Ar Namyz. Ze své vlasti vycestoval v prosinci 2008. Obává se do své vlasti vrátit, jelikož v minulosti pracoval proti vládě a státní moci a rozdával lidem potraviny a peníze. Nevěděl o tom, že může po zamítnutí první žádosti podat druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o tomto byl poučen teprve v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové.

Ze sdělení žalovaného určeného Vězeňské službě ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a Okresnímu státnímu zastupitelství v Karviné z 28.5.2012 bylo zjištěno, že na žalobce se nepohlíží jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany počínaje dne 28.5.2012, jelikož doručením rozhodnutí dne 28.5.2012 o zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá podání

žaloby proti tomuto rozhodnutí v souladu s § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Z protokolu o pohovoru ze dne 12.3.2012 a doplňkovém pohovoru ze dne 14.3.2012 k žádosti o udělení azylu bylo zjištěno, že asi v r. 2010 bylo jeho matce vyhrožováno v souvislosti s tím, že on opustil Kyrgyzstán. Podle jeho přesvědčení šlo o policisty a vše se odehrálo v době, kdy byl v Zařízení pro zajištění cizinců v Poštorné. Matka mu sdělila, že se obrátila na prokuraturu, soud, mezinárodní ochranu pro lidská práva, avšak marně, a proto i ona opustila vlast. Žalobce dále uvedl, že tyto skutečnosti neuplatnil v předchozím řízení u Krajského soudu v Brně, jelikož jeho právní zástupce jej informoval, že řízení u soudů „bude trvat roky“.

Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 27.4.2011 bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba na dva roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Z usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26.1.2011 č.j. 4Azs 29/2010-42 bylo zjištěno, že NSS odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost, přičemž šlo o kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2010 č.j. 56Az 71/2009-24, jímž tento soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2009 č.j. OAM-146/LE-PA03-PA03-2009, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, 13, 14, 14a, 14b zák.č. 325/99 Sb.

Z oznámení o přestupku Policie ČR, obvodní oddělení Havířov-Šumbark ze dne 27.2.2012 soud zjistil, že žalobce byl podezřelý z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c/ zák.č. 200/90 Sb., jelikož 10.2.2012 fyzicky napadl A. T., čímž mu způsobil krvavé zranění. Dále je na tomto oznámení záznam, že 1.3.2012 vyřešeno „v rámci přestupků PoS Havířov“.

Dále z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Okresní státní zastupitelství v Ostravě podalo dne 6.3.2012 návrh na potrestání žalobce pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku.

Z úředního záznamu ze dne 29.11.2012 bylo zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka Havířov sp. zn. 101 T 129/2012 ze dne 15.8.2012 odsouzen pro přečin ublížení na zdraví dle § 146 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a dále mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let. Dle sdělení Věznice v Kuřimi je termín skončení výkonu trestu určen na 5.5.2013.

Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2011 č.j. 4Azs 29/2010-42 bylo zjištěno, že tímto NSS odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobce podanou proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2010 č.j. 56Az 71/2009-24. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2009 č.j. OAM-146/LE-PA03-PA03-2009, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, 13, 14a, 14b zák.č. 325/99 Sb.

Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného, které byly učiněny v přezkoumávaném rozhodnutí, jsou zcela v souladu s ust. § 25 písm. i/ zákona o azylu a k zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti v souladu s ust. § 10a písm. e/ zákona o azylu přistoupil žalovaný po přezkoumání všech skutečností uváděných žalobcem. Žalobce v průběhu řízení uváděl stejné okolnosti, které byly přezkoumány již v předchozím řízení. V tomto řízení žalobce úspěšný nebyl a krajský soud se ztotožňuje se závěry provedenými v přezkoumávaném rozhodnutí, a sice, že žalobce jednal účelově ve snaze legalizovat svůj pobyt na území ČR a dále ve snaze dosáhnout propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval (§ 47 odst. 3 správního řádu), tedy ani tyto námitky žalobce nejsou důvodné. Nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí odpovědně a svědomitě (§ 3 odst. 3 správního řádu).

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany ohodnotil jako nepřipustnou ve smyslu ust. § 10a písm. e/ zákona o azylu a v souladu s ust. § 25 písm. i/ téhož zákona řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, přičemž současně v souladu s § 32 odst. 2 téhož zákona vyslovil, že podání žaloby nemá odkladný účinek.

Soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., protože neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu porušení hmotného práva a z procesního hlediska žalovaný plně respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení.

Soud rozhodoval při splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení, které nebyly přiznány České republice a které vznikly v souvislosti s přibráním tlumočnicka z jazyka ruského, se opírá o ust. § 36 odst. 2 s.ř.s., podle něhož náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 30.11.2012

JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně